

Johs. E. Larsen: Jeg foreslår, at lovforslagene henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om indstilling af forhandlingerne om tyske militærdepoter i Jylland [af Alfred Jensen m. fl.].

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 1755, fremsættelsen i tiden den sp. 2534).

Sagen sattes til forhandling.

Forsvarsministeren (Poul Hansen): Jeg skal ganske kort præcisere min og dermed regeringens stilling til det foreliggende forslag til folketingsbeslutning.

For det første må jeg på det bestemteste tage afstand fra de i den skriftlige fremsættelse anførte synspunkter, som jeg på ingen måde kan godkende.

Om selve sagen, som forslaget tager sigte på, kan jeg sige følgende. Som det er offentligheden bekendt, bl. a. fra mit svar til det ærede medlem hr. Aksel Larsen her i Folketinget den 28. januar, gengivet i Folketingstidende sp. 2294, har der været ført forhandling om oplægning af tyske militærdepoter i Jylland. Disse forhandlinger er afsluttet uden resultat. Spørgsmålet er herefter stillet i bero af den danske regering, hvilket er meddelt den tyske forbundsregering, som har vist forståelse for det danske ønske herom. Det fremsatte forslag til folketingsbeslutning er herefter uden mening, og jeg forventer, at det af forslagsstillerne vil blive taget tilbage. Skulle det ikke ske, må jeg anbefale dets forkastelse.

Ordføreren for forslagsstillerne (Alfred Jensen): Jeg vil gerne takke ministeren for udtalelserne angående vort forslag, men jeg kan ikke takke for en fyldstgørende besvarelse af det, der er fremført som begrundelse for forslaget. Jeg fatter ikke, at ministeren i en sag som denne,

hvor han faktisk har lovet at gå ind i en debat om disse problemer nu i marts måned i forbindelse med den udenrigspolitiske debat, ikke giver sig tid til at svare på de synspunkter, der er ført frem som begrundelse for det forslag, jeg og flere af mine gruppefæller har stillet.

Jeg fatter heller ikke, at ministeren, når han ser, hvorledes offentligheden har reageret på denne sag, ikke har udtalt sig mere omfattende på et tidligere tidspunkt. Efter vor opfattelse havde det været ministerens pligt, da sagen kom offentligt frem, at afgive en erklæring her i tinget. Det veg ministeren tilbage for, og derfor stillede vi vor forespørgsel den 27. januar. Spørgsmålet om at fremme den blev imidlertid nedstemt dagen efter, den 28. januar, og da ministeren samme dag besvarede spørgsmål fra anden side, blev man jo klar over, at der langt fra ønskedes en debat i tinget om disse problemer, men at det, regeringen og ministeren sigtede mod, derimod var at føre forhandlingerne videre, indtil der forelå en for regeringen acceptabel løsning. På anden måde kan man ikke forstå ministerens udtalelser. Hvad skulle da meningen være med, at ministeren ville holde det udenrigspolitiske nævn orienteret og senere udtale sig i tinget? Vi mente ikke, at denne sag burde behandles på en sådan måde, og vi stillede som sagt vor forespørgsel, for at offentligheden kunne få besked om, hvad der foregik. Hverken ministeren eller regeringen har været særlig villig til at udtale sig. Udtalelser fremkommer jo først, når man, om jeg så må sige, snakker over sig i Bonn, så at pressen og offentligheden forlanger, at der bliver afgivet dementi af eller bekræftelse på de forlydender, der fremkommer.

Vi håbede altså, at vi kunne få en sådan debat, at offentligheden kunne blive orienteret. Helst havde vi naturligvis set, at folketinget havde afvist de forhandlinger, som regeringen havde indladt sig på. Jeg nærer ingen tvivl om, hvordan stillingen er ude i offentligheden, og det overraskede os, at så at sige alle partier stemte mod fremme af den forespørgsel, som jeg på den kommunistiske gruppes vegne og med de kommunistiske medlemmers tilslutning havde stillet. Det var dog ejendommeligt, at der ikke var nogen her i salen, der ønskede